

Arrest

nr. 307 953 van 6 juni 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. RASA *loco* advocaat B. DHONDT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 21 februari 2012. Op 26 september 2012 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In zijn arrest nr. 99 542 van 21 maart 2013 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna 'de Raad') eveneens dat verzoeker niet werd erkend als vluchteling en dat de subsidiaire beschermingsstatus niet kon worden toegekend.

1.2. Verzoeker diende een tweede verzoek om internationale bescherming in op 5 januari 2015.

Op 10 februari 2015 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet inoverwegingname van het meervoudig verzoek om internationale bescherming. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

1.3. Verzoeker diende een derde verzoek om internationale bescherming in op 4 december 2015. Op 17 maart 2016 nam de commissaris-generaal de beslissing tot niet inoverwegingname van het meervoudig

verzoek om internationale bescherming. Verzoekers beroep tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest nr. 169 206 van 7 juni 2016.

1.4. Nadat zijn verzoek om internationale bescherming ingediend in Frankrijk op 6 november 2018 werd geweigerd, diende verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in in België op 3 augustus 2021.

1.5. Op 31 augustus 2022 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Tadzjiek van origine te zijn uit het dorp Qala Aghar Khan, gelegen in het district Paghman, in de provincie Kaboel.

Op 21 februari 2012 vroeg u een eerste maal internationale bescherming aan in België, nadat u Afghanistan had verlaten omwille van een aanslepend grondconflict met (de familie van) commandant Z.. Omwille van dit conflict werd uw oom vermoord, uw vader met de dood bedreigd. Nadat u commandant Z. met een mes zou hebben aangevallen, vluchtte u weg. Vermoedelijk had de commandant een klacht tegen u ingediend en ook de taliban gingen naar u op zoek. Er zou ook een dreigbrief zijn gericht aan uw familie. Na uw vertrek zouden de taliban uw familie nog op verschillende manieren hebben bedreigd. Omdat er geen geloof werd gehecht aan deze asielmotieven, nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 26 september 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 maart 2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en diende in België een tweede verzoek in op 5 januari 2015. U baseerde uw tweede verzoek opnieuw op dezelfde feiten als degene die u had aangehaald bij uw eerste verzoek, namelijk uw problemen met commandant Z.. Daarnaast zou uw vader door hen zijn vermoord en uw vrouw en kinderen zouden zijn vermist. U legde toen geen documenten voor ter staving van uw tweede asielaanvraag. Op 10 februari 2015 ging het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen over tot een weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en diende op 4 december 2015 een derde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw derde verzoek verwees u opnieuw naar het conflict met commandant Z.. Zoals reeds in het kader van uw vorige verzoeken verteld, waren uw oom en vader vermoord en uw huis in brand gestoken en vernield. Ter staving van uw derde verzoek legde u elf foto's neer van uw vernield huis, een getuigenverklaring van de dorpsoudsten dat uw vader werd vermoord en uw huis werd in brand gestoken en een politieaangifte die uw moeder heeft ingediend waarin hetzelfde staat als in de getuigenverklaring van de dorpsoudsten. Op 17 maart 2016 nam de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw verzoek omdat u geen nieuwe elementen had aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. Op 7 juni 2016 werd uw beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in haar arrest nr. 169 206. U stelde geen hoger beroep in tegen deze beslissing.

Op basis van de informatie in uw dossier blijkt u België te hebben verlaten en een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Frankrijk op 6 november 2018. Uw verzoek in Frankrijk werd echter geweigerd. U besloot terug naar België te reizen en diende op 3 augustus 2021 een vierde verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat u tijdens uw vorige verzoeken de waarheid niet verteld heeft. U stelt dat u de procedures in België nog niet goed kende en dat andere vluchtelingen u aangeraden hadden om te vertellen dat u omwille van de vijand Afghanistan diende te verlaten. U haalt in het kader van uw huidige verzoek nieuwe asielmotieven aan, met name dat uw neef M. verliefd was op een meisje. De familie van dit meisje was echter niet akkoord met de relatie. Uw moeder werd toen gedood binnen dit conflict. Hierna werden vervolgens twee personen van de familie van het meisje vermoord. U was zes jaar op het moment van deze feiten. Kort voor uw vertrek geraakte u ook betrokken in dit conflict. Er vond een aanval plaats, waarbij uw neef N. Q. gewond geraakte aan zijn hoofd. Ook uw neef N. en u waren op dat moment betrokken. U liep tevens verwondingen op en ging naar het districtshuis om een klacht neer te leggen. Drie personen van de tegenpartij werden gearresteerd en gevangengenomen. De tegenpartij behoorde tot de taliban. Tijdens zijn gevangenschap werd A., één van de drie gearresteerden, vermoord. U werd verantwoordelijk gesteld voor de dood van A. en kreeg bedreigingen van de taliban, mede omwille van uw

tewerkstelling bij een cateringbedrijf voor een Afghaanse luchtvaartmaatschappij. U verliet Afghanistan omdat uw leven door dit conflict in gevaar was.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te zullen worden door de taliban, omdat de familie waarmee u in een vete verwickeld bent connecties heeft met de taliban. U stelt immers dat de leden van deze familie hoge functies hebben binnen de taliban.

Ter staving van uw vierde verzoek legt u drie foto's van de verwondingen van uw neef N. Q. en een video van het incident waarbij er op uw neef geschoten werd, neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Daar waar u verklaart psychologische problemen te hebben, 's nachts niet kunt slapen en aan geheugenverlies te lijden, dient te worden aangestipt dat u nog geen dokter of psycholoog hieromtrent te hebben geraadpleegd, noch legt u enig document neer om uw psychologische problemen te staven (verklaring volgend verzoek, d.d. 22/06/2022, vraag 13; verklaring DVZ, d.d. 02/09/2021, vraag 32). Aldus kan worden aangenomen dat u in staat bent om op een volwaardige manier aan de asielprocedure deel te nemen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet worden verklaard.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval dient vooreerst te worden benadrukt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in haar arrest 99 542 van 21 maart 2013. U stelde geen hoger beroep in tegen deze beslissing. Uw tweede en derde verzoek werden beiden afgesloten met een beslissing tot weigering van een inoverwegingname.

U ging niet in beroep in het kader van uw tweede verzoek. Op 7 juni 2016 werd uw beroep in het kader van uw derde verzoek verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in haar arrest nr. 169 206. U stelde geen hoger beroep in tegen deze beslissing. In uw huidig verzoek bevestigt u dat het CGVS en de RvV een correcte beoordeling maakten toen ze de verklaarde asielmotieven ongeloofwaardig achtten (Verklaring volgend verzoek, vraag 17).

Met betrekking tot de nieuwe asielmotieven die u aangeeft, met name dat u verwickeld bent in een familievete die teruggaat tot een verboden relatie tussen uw neef M. en een meisje toen u zes jaar oud was (verklaring volgend verzoek, vraag 17, vraag 20), moet worden benadrukt dat deze verklaringen niet als een nieuwe elementen kunnen worden beschouwd die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Wat betreft uw huidige vrees voor de familie van het meisje waar uw neef M. verliefd op was en dit de aanleiding vormde voor een familievete (verklaring volgend verzoek, vraag 17, vraag 20), dient te worden opgemerkt dat u dit asielmotief uiterst laattijdig opwerpt. Niet minder dan tien jaar na uw eerste verzoek om internationale bescherming brengt u nu voor het eerst uw echte asielmotief ter sprake, zo beweert u. Dit is allerm minst ernstig. Er kan allerm minst gelooft worden dat u, indien u daadwerkelijk Afghanistan verliet en in België een verzoek om internationale bescherming indiende omwille van de familievete, u uw echte asielmotief tien jaar en drie (Belgische) verzoeken lang achter een verzonnen asielmotief zou verbergen. Dat u nadat zowel het CGVS en de RvV de bedrieglijkheid van uw valse asielrelaas aantoonde nog steeds uw echte beschermingsnood niet aanbracht, is volstrekt onaannemelijk. Dat u nagelaten heeft om deze problemen eerder aan te halen, ondermijnt dan ook volledig het geloof in uw nieuw opgeworpen vermeende vrees. Uw uitleg dat u de procedures in België aanvankelijk niet goed kende, andere vluchtelingen u hadden aangeraden om te zeggen dat u vanwege de vijand uw dorp diende te verlaten en u angst had om teruggestuurd te worden naar uw land van herkomst, telt geenszins als vergoelijking voor het laattijdig vermelden van dit familieconflict en uw verklaringen aan te passen (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Indien u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert bij terugkeer omwille van het familieconflict met de familie van het meisje waar uw neef M. verliefd op was en om deze reden vreest om gerepatrieerd te worden, kan er juist van u worden verwacht dat u dit familieconflict uit de doeken zou hebben gedaan, telkens wanneer naar alle feiten werd gevraagd waarom u niet terug naar uw land van herkomst kon terugkeren. Evenzo kan u bezwaarlijk beweren dat u een goede kennis van de asielprocedure nodig had om uw echte beschermingsnood uiteen te zetten. Dat u aanvankelijk gelogen heeft omdat u aangeraden werd om te verklaren dat u problemen had met de vijand, hiermee vermoedelijk doelend op de taliban gelet op uw verklaring dat u na een klacht van commandant Z. problemen kreeg met de taliban, is evenmin plausibel, daar de familievete in het kader van uw huidig verzoek eveneens gelinkt is aan de taliban. U stelt immers dat de familieleden van het meisje talibanstrijders waren en momenteel hoge functies hebben binnen de talibanregering (verklaring volgend verzoek, vraag 17). De vaststelling dat u uw echte asielmotief niet alleen uiterst laattijdig aanbrengt maar bovendien geen enkele aannemelijke verklaring voor de vastgestelde laattijdigheid kan aanbrengen ondermijnt volledig het geloof in de nieuw aangebrachte familievete.

Om uw verklaringen kracht bij te zetten legt u drie foto's van uw neef N. Q. neer. U stelt dat uw neef eveneens betrokken is geraakt binnen dit familieconflict en uw neef samen met diens broer N. en u slachtoffer werden van een aanval (verklaring volgend verzoek, vraag 17, vraag 19). U heeft met deze documenten echter geenszins aannemelijk gemaakt vervolging te moeten vrezen voor de familie van het meisje. U toont immers op geen enkele manier aan dat de persoon op de foto's uw neef N. betreft. Voorts is op basis van het door u neergelegde videofragment geenszins duidelijk dat de persoon op de foto's en de persoon in de video een en dezelfde persoon is, noch is op basis van het videofragment duidelijk in welke omstandigheden, noch om welke reden de persoon in de video gewond geraakte. De video toont immers louter een persoon die gewond op de grond ligt, met heel wat omstaanders die zich om deze persoon bekommeren. Het is niet duidelijk wat er voorafgaand gebeurde. Daarenboven tonen ook de foto's evenmin aan in welke omstandigheden uw neef zijn verwondingen zou hebben opgelopen, waardoor u niet heeft aangetoond dat uw neef N. gewond zou zijn geraakt naar aanleiding van een familievete. Er dient derhalve besloten te worden dat u nalaat uw nieuw asielmotief met bewijskrachtige stukken te staven.

Voorts zijn er een aantal andere vaststellingen die de geloofwaardigheid van uw vermeende vrees voor het familieconflict met het meisje waar uw neef M. verliefd op was, verder aantasten.

Zo biedt u geen zicht op de familie die u vreest. Nergens noemt u die familie bij naam en uiteindelijk geeft u slechts de voornaam van één van hen op (verklaring volgend verzoek, vraag 17, vraag 20). De naam van het meisje kent u niet omdat u op dat moment amper zes jaar oud was. Dit is echter geen vergoelijking voor uw gebrekkige kennis (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Indien u daadwerkelijk een vrees koestert voor deze familie, kan worden verwacht dat u zich op zijn minst informeert aangaande de personen die uw familie vreest en u over een zekere basisinformatie beschikt. U stelt immers uw land te zijn ontvlucht omwille van dit conflict (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Uw gebrekkige kennis blijkt voorts nog uit het gegeven dat u niet duidt welke twee personen zijn gedood van de tegenpartij nadat uw familie na de dood van uw moeder vocht met de familie van het meisje, noch wie de drie personen waren die gearresteerd werden. U slaagt er immers maar in om één persoon bij naam te noemen (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Nochtans werd u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk gemaakt dat het aan u is om alle elementen toe te lichten en kan er ook verwacht worden dat u tracht uw nieuwe relaas zo overtuigend mogelijk uiteen te zetten, met inbegrip van de gegevens van de tegenpartij die u als hoge talibanfunctionarissen omschrijft. Over hun arrestatie of de klacht die heeft geleid tot hun arrestatie legt u overigens geen enkel begin van bewijs neer. Daar waar u verklaart dat uw moeder werd vermoord binnen deze familievete, dient te worden opgemerkt dat u tijdens uw voorgaande verzoeken nimmer gewag heeft

gemaakt van de dood van uw moeder (verklaring volgend verzoek, vraag 17). U haalt uw moeder immers meermaals aan wanneer u verwijst naar de opvolging van uw problemen of wie u documenten heeft opgestuurd (notities van het persoonlijk onderhoud, d.d. 10/04/2012, CGVS 1, p. 5, p. 10, p. 12, p. 21). Het is frappant dat u ook over de dood van uw moeder de waarheid niet zou hebben verteld. Overigens toont u de dood van uw moeder op geen enkele manier aan, waardoor de nodige vragen kunnen worden gesteld bij haar voorgehouden dood. Verder verklaart u aanvankelijk geen broers te hebben en slechts twee zussen (CGVS 1, p. 8), terwijl u in het kader van uw huidig verzoek verklaarde drie broers, een halfbroer en vier zussen te hebben (verklaring DVZ, d.d. 02/09/2022, vraag 17). Tot slot dient te worden aangestipt dat u ook aangaande uw tewerkstelling geen duidelijkheid verschaft. Zo verklaart u in het kader van uw huidig verzoek tewerkgesteld te zijn geweest op de luchthaven van Kabul waar u in een cateringbedrijf voor de (burgerlijke) luchtvaartmaatschappij Ariana werkte en u ook omwille van uw job bedreigingen zou hebben ontvangen van de taliban (verklaring volgend verzoek, vraag 17; verklaring DVZ, vraag 12). Tijdens uw voorgaande verzoeken heeft u eveneens geen gewag gemaakt van deze job, noch dat u omwille van uw tewerkstelling op de luchthaven problemen zou hebben gekend. U stelde immers in het kader van uw eerste verzoek geen persoonlijke job te hebben gehad en uw vader na uw studies steeds te hebben geholpen met zijn autohandel, noch een ander beroep te hebben gehad (CGVS 1, p. 11; vragenlijst CGVS 1e VIB, d.d. 23/02/2012, vraag 10b). De vastgestelde tegenstrijdigheid neemt bij gebrek aan enige poging tot vergoelijking van uw kant het geloof in uw tewerkstelling bij het cateringbedrijf en de eruit voortvloeiende bedreigingen geheel weg. Overigens toont u op geen enkele manier uw tewerkstelling op de luchthaven aan, waardoor ook hier de nodige vragen kunnen worden gesteld. Dat u over tal van zaken incoherent bent in uw verklaringen en hierover geen duidelijkheid verschaft, noopt er dan ook toe te besluiten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt problemen te hebben problemen te hebben gekend omwille van een familievete met een niet nader genoemde familie.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er dan ook besloten worden dat problemen met de taliban omwille van een familievete niet gezien worden als een nieuw element die de kans op een beschermingsstatuut aanzienlijk groter maken.

Met betrekking tot uw verklaringen dat u van België houdt, hier beter geïntegreerd te zijn dan in Italië of Frankrijk, Nederlands te verstaan, meer te weten te willen komen over de regels en wetten hier, en respect te hebben voor de Belgische mensen (verklaring DVZ, vraag 33), dient te worden opgemerkt dat een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf en integratie in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is enkel bevoegd uw eventuele risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico zijn voorgaande motieven niet relevant. Indien u een langdurig verblijf en een goede integratie wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet u zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie, zoals u reeds gedaan hebt gelet op de aanwezigheid van uw aanvraag 9bis in uw dossier. Deze aanvraag zegt dan ook niets over uw vrees bij terugkeer naar Afghanistan.

*Wat betreft uw verblijf en integratie in België dient voorts gewezen te worden op de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) waaruit niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

*Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.*

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals:

het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Waar u verwijst naar het gegeven dat u van België houdt, hier geïntegreerd te zijn, Nederlands te verstaan en respect te hebben voor de Belgen (verklaring DVZ, vraag 33), moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Daar waar u verwijst naar de machtsovername van de taliban, u verklaart dat jongeren in gevaar zijn en hierdoor gevlucht zijn en er veel problemen zijn in Afghanistan (verklaring volgend verzoek, vraag 17), kan worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie niet volstaat. U dient uw vrees immers in concreto aan te tonen. Wat dit betreft kan gewezen worden op de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan waarbij de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen wordt.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het

grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden.

Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het

Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

*Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.***

*Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en***

individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna ‘Vluchtelingenverdrag’), artikelen 18 en 41 van het Handvest, het hoorrecht als rechtsbeginsel van de Unie, en de artikelen 48/3 t.e.m. 48/7 en artikel 57/6/2 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’), de samenwerkingsplicht, de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker benadrukt vooreerst de rechtspraak van het Hof van Justitie in zaak C-921/19 van 10 juni 2021 waarin het Hof bevestigt dat de samenwerkingsplicht onverkort geldt bij volgende verzoeken en heeft geoordeeld dat het onderzoek van een volgend verzoek in twee stappen dient te gebeuren, waarbij eerst in de ontvankelijkheidsfase moet worden nagegaan of er nieuwe elementen aan de orde zijn en als dat het geval is of deze de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus. Verzoeker wijst erop dat uit de objectieve informatie blijkt dat de taliban een extremistische organisatie is die een erg verregaande vorm van shariaregelgeving met zich meebrengt en meent dat het feit dat deze organisatie het volledige territorium van Afghanistan controleert een nieuw element is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Volgens verzoeker mag de commissaris-generaal nog menen dat hij niet in aanmerking komt voor internationale bescherming, wat hij ten zeerste betwist, wat de ontvankelijkheid betreft moet de commissaris-generaal zich beperken tot de vaststelling dat er *in casu* nieuwe elementen werden voorgelegd of aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Hij voert aan dat hij nog geen enkele keer gehoord werd over het risico van een terugkeer naar een door de taliban gecontroleerde omgeving en hoe het actueel zijn familieleden vergaat. Verzoeker meent dat hij hierover slechts op nuttige wijze kan worden gehoord op het CGVS aangezien een verzoekschrift of een zitting bij de Raad niet vergeleken kan worden met de mogelijkheid om uitgebreid te vertellen over waar men geboren en opgegroeid is, wie de familieleden zijn en daarover kritische vragen ter verduidelijking te krijgen. Hij wijst op de veroordeling van België in de zaak M.D. en M.A. door het EHRM in het arrest van 19 januari 2016 omdat er geen onvoldoende rigoureuze onderzoek van de nieuw voorgebrachte elementen bij een vierde verzoek om internationale bescherming werd gedaan en waarin werd gesteld dat elke twijfel, hoe legitiem ook omtrent de gegrondheid van de aanvraag dient uitgeklaard te worden (EHRM, § 66). Hij stelt vervolgens: *“Er is tot op heden geen enkel onderzoek gevoerd door verwerende partij of een andere instantie naar het risico dat verzoeker zou lopen indien hij als Afghaan die een groot deel van zijn leven in het Westen doorbracht, zou terugkeren naar een land waar een extremistische organisatie die zeer paranoïde is voor buitenlandse inmenging, spionage en mensen die zich niet conform de erg lokale tradities gedragen. Verzoeker moet hierover gehoord worden”*. Door verzoeker niet te horen schendt de commissaris-generaal artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten en verzoekers hoorrecht en er zijn volgens verzoeker de volgende nieuwe elementen voorhanden die wijzen op een ernstig risico op vervolging en ernstige schade bij terugkeer en die een grondig ten gronde onderzoek vereisen.

Verzoeker gaat vervolgens in op het gebrek aan informatie en bekritiseert de handelwijze van de commissaris-generaal, die een weigeringsbeslissing heeft genomen, hoewel er een flagrant gebrek is aan objectieve en betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de evolutie ervan in de nabije toekomst. Verzoeker verwijst naar het standpunt van UNHCR dat het momenteel niet mogelijk is om alomvattende richtlijnen te geven over de beschermingsnoden van Afghanen omdat er een gebrek aan voldoende informatie is en naar de rapporten van EASO en EUAA, waarin wordt gewezen op het feit dat er nog veel onzekerheden zijn met betrekking tot de situatie in Afghanistan en de houding van de Taliban nog onvoorspelbaar, bij gebrek aan voldoende betrouwbare objectieve, met inbegrip van niet-Westerse, bronnen. Verzoekers roots liggen in het district Paghman en dus niet in de hoofdstad zodat de mensenrechtensituatie

in zijn regio van herkomst nog onduidelijker is aangezien er geen betrouwbare bronnen zijn die er verslag kunnen uitbrengen.

In deze context is het volgens verzoeker onbegrijpelijk dat de commissaris-generaal meent over voldoende informatie te beschikken om een beslissing te kunnen nemen over verzoekers beschermingsnood. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal deze objectieve informatie compleet buiten beschouwing laat in de bestreden beslissing, nu zij enkel een analyse maakt van de beschikbaarheid van bronnen in het kader van het onderzoek naar het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, terwijl er uiteraard meerdere aspecten zijn aan verzoekers verzoek om internationale bescherming. Verder wijst verzoeker er op dat de commissaris-generaal zelf lijkt te erkennen dat er niet met zekerheid gesteld kan worden dat er geen beschermingsnood is voor Afghanen op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, waar zij stelt dat *“er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen [...], er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting”*.

In de COI Focus van de commissaris-generaal wordt evenwel aangegeven dat de machtsovername een impact heeft gehad op de toegang tot bronnen en dat de ACLED cijfers slechts als een schatting kunnen beschouwd worden.

Hij stelt, op basis van een analyse van de bronnen waarop EU AA zijn *“Guidance Note”* baseert dat het Europees Asielagentschap in wezen hetzelfde zegt als UNHCR over de mogelijkheid van het verzamelen van nauwkeurige en actuele informatie over de situatie in Afghanistan en de zekerheid waarmee er op dit moment conclusies kunnen worden getrokken over het risiconiveau en de nood aan internationale bescherming van Afghaanse asielzoekers. De identificatie van de risicoprofielen in de EUAA *“Country Guidance”* is veelal gebaseerd op informatie over hoe de Taliban in het verleden deze personen heeft behandeld. De richtlijnen zeggen eigenlijk weinig over het niveau van risico in de toekomst nu er niet voldoende informatie beschikbaar is over de intenties van de Taliban op de lange termijn en/of in hoeverre militaire groeperingen als ISKP de stabiliteit in Afghanistan kunnen ondermijnen. Hij wijst tot slot op de kritische analyse die F. Vogelaar voor Nansen heeft gemaakt van het gebruik van COI door het CGVS met betrekking tot de situatie in Afghanistan. De commissaris-generaal moet niet enkel nagaan of verzoeker *in concreto* reeds het slachtoffer werd van vervolging in het verleden maar ook moet onderzoeken wat het risico zal zijn bij een terugkeer. Hij wijst er op dat overeenkomstig rechtspraak van het EHRM de objectieve situatie in bepaalde omstandigheden genoeg kan zijn om over te gaan tot erkenning en meent dat een weigeringsbeslissing in zijn hoofde voorbarig is gelet op het gebrek aan duidelijke en concrete informatie over zijn beschermingsnood en dat hem, op basis van de informatie die wel beschikbaar is, wel degelijk een internationaal beschermingsstatuut kon en moest worden toegekend.

Verzoeker gaat vervolgens in op het risico omwille van toegeschreven verwestering en houdt vooreerst een uitvoerig betoog over het begrip verwestering in de Afghaanse context. Hij stelt dat het begrip verwestering kan samengevat worden als enerzijds uiterlijke, waarneembare kenmerken en anderzijds aannemen van een mentaliteit, gewoonten, opvattingen en ideeën die zich uiten in een veranderd gedrag, beïnvloed door de Westerse, Europese cultuur na een (langdurig) verblijf in Europa.

Er kan volgens verzoeker een onderscheid gemaakt worden tussen daadwerkelijke verwestering en gepercipieerde verwestering. Bij daadwerkelijke ‘verwestering’ bepaalt het Hof van Justitie dat de vrees voor vervolging van de verzoeker gegrond is zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. In geval van gepercipieerde verwestering volstaat het dat de kenmerken van ‘verwestering’ aan de verzoeker worden toegeschreven, zonder dat hij specifieke handelingen stelt die op een mate van ‘verwestering’ wijzen. Het kan gaan over triviale zaken, die worden toegeschreven aan een persoon louter op basis van een veronderstelling als gevolg van een verblijf in het Westen, *in casu* in Europa. Verzoeker verwijst daarbij naar talrijke landenrapporten en wetenschappelijke studies.

Verzoeker meent dat het stigma dat met terugkeer gepaard gaat, in de huidige omstandigheden des te pertinent lijkt te zijn nu ervan uitgegaan kan worden dat de door de Taliban volledig gecontroleerde samenleving nog sterker teruggelooit is op traditionele levens- en zienswijzen. Het is daarom niet uitgesloten dat met dit stigma sociaal maatschappelijke uitsluiting, verregaande discriminatie of zelfs onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing gepaard gaat. Hij meent dat dit minstens verder onderzocht moet worden in het licht van de veranderde omstandigheden en in het licht van de catastrofale gevolgen die de machtsovername door de Taliban heeft betekend voor de hiervoor al zeer precaire humanitaire situatie in Afghanistan, met o.a. een zo goed als volledig ingestorte Afghaanse economie en een ongeziene humanitaire crisis.

Verzoeker zet daarop uiteen dat er actueel voldoende aanwijzingen zijn voor een gegronde vervolgingsvrees of het lijden van ernstige schade voor als verwesterd beschouwde personen en verwijst daarvoor onder meer naar UK Home Office, *“Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban”*, april 2022, p. 9-10 en wijst er op dat de EUAA in de *“Country Guidance”* van april 2022 besluit dat ondanks de beperkte informatie, er voldoende aanwijzingen zijn om te vermoeden dat de taliban er een zeer strikte naleving van de sharia op (zullen) nahouden, zoals uit publieke verklaringen van de taliban blijkt (EUAA *Country Guidance*, p. 85-86).

Verzoeker wijst op drie belangrijke punten in de EUAA “Country Guidance”, met name dat (1) profielen die eerder het doelwit van de Taliban waren, wellicht een verhoogd risico lopen na de machtsovername, gezien de toegenomen capaciteiten en territoriale controle door de Taliban; (2) het risico op onder-rapportering, zeker in meer afgelegen regio's in Afghanistan en (3) het feit perceptie en behandeling door de Taliban van personen die Afghanistan verlaten hebben, onduidelijk blijft. Hij stelt dat volgens de EUAA “Guidance” niet alle personen onder dit profiel een gegronde vrees voor vervolging hebben maar dat moet worden rekening gehouden met omstandigheden die van invloed zijn op het risico, waaronder de regio van herkomst, en de leeftijd maar wijst er op dat deze analyse zich baseert op het “Country of Origin Information” rapport dat slechts data tot 8 december 2021 bevat, zodat de richtlijnen van EUAA dus met de nodige voorzichtigheid moeten worden toegepast.

Hij wijst er op dat hij geen paspoort heeft en bij terugkeer op de luchthaven in de kijker zal lopen omdat men exact zal weten van waar hij terugkeert. Verder zal hij verschillende checkpoints moeten passeren op de luchthaven maar ook nadien terwijl landeninformatie melding maakt van onnodig en buitensporig geweld bij controleposten door de autoriteiten. Bovendien wordt dit risico nog vergroot doordat de Taliban een verregaande controle uitvoert op de smartphones van Afghanen waarbij de aanwezigheid van muziek of video's al kan leiden tot pesterijen. Van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij ten allen tijde het spel meespeelt, zo argumenteert hij.

Hij betoogt dat verder dat het feit dat het Haqqani netwerk bevoegd zowel bevoegd is voor migratie, de grenzen controleert, bevoegd is voor de aflevering van een taskara aan verzoeker (hetgeen hij nodig heeft om zich te kunnen herintegreren in de Afghaanse maatschappij), de inlichtingendepartementen onder haar controle heeft staan, én de meest machtige groep is binnen de Taliban; bijzonder problematisch is voor verzoeker. Het Haqqani netwerk vormt immers de meest extreme groepering binnen de Taliban. Alle domeinen waarmee verzoeker in contact zal komen bij een terugkeer, zijn in handen van deze extremistische groepering.

Verzoeker bekritiseert vervolgens het gebrekkig onderzoek naar het risico wegens toegeschreven verwestering en terugkeer vanuit het Westen. Hij verwijt de commissaris-generaal een selectieve lezing te maken van de EUAA “Country Guidance” van april 2022 en stelt dat men omwille van de onduidelijkheid en het risico van onder-rapportering onmogelijk uit het ontbreken van informatie over terugkeerders kan besluiten dat er geen problemen zijn. Ten tweede meent verzoeker dat het risico zich niet beperkt tot Afghaanse elites die bij een terugkeer te maken krijgen met een negatieve perceptie, nu bepaalde bronnen het als een ruimer probleem beschrijven voor Afghanen die hun land hebben verlaten.

Ten derde zijn er volgens verzoeker een aantal elementen die maken dat verzoeker een verhoogd risico loopt bij een terugkeer, gelet op de parameters van EUAA: *“het gebied van herkomst, waarbij er een groter risico is in plattelandsgebieden: verzoeker is afkomstig uit het district Paghman, en woonde in het dorp Qala Aghar Khan. Dit is ruraal gebied - de duur van het verblijf in een westers land: verzoeker woont meer dan tien jaar in het Westen (België, Italië en Frankrijk). Verzoeker, die in België aankwam jaren vooraleer Afghanistan in handen kwam van de Taliban, kan vanuit België moeilijk inschatten hoe de lokale afdeling van de Taliban in zijn regio van herkomst de Taliban-normen concreet toepast. Gezien de lokale verschillen, is dit echter wel relevant voor de beoordeling van het risico bij terugkeer. Verwerende partij levert hierover geen enkele informatie, en negeert deze parameter”*.

Vervolgens gaat verzoeker nog uitvoerig in op het leven onder het Talibanbewind en de mensenrechtenschendingen waaraan dit regime zich schuldig maakt en de lessen die uit het verleden kunnen worden getrokken. Hij gaat verder nog in op de reisrestricties voor Afghanen, de parallelle gewapende conflicten tussen de Taliban en het NRF en tussen de Taliban en ISKP en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en stelt dat hij zich in een kwetsbare situatie zal bevinden in geval van terugkeer naar Afghanistan aangezien hij na zijn verblijf in België zal worden gezien als verwesterd. Hij meent dat de huidige situatie in Afghanistan eveneens de drempel van artikel 3 van het EVRM bereikt, doordat de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking, waaronder verzoeker en zijn gezin, in een situatie van extreme armoede is beland, waarbij zij niet meer in staat zijn om in hun elementaire levensbehoeften te voorzien zoals voedsel en hygiëne. Net zoals in *Sufi en Elmi* is dit het gevolg van gedragingen van een islamitische groepering die de *de facto* controle heeft over het grondgebied. Verzoeker meent dan ook dat hij ook om deze reden in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus, minstens dat zijn verzoek om internationale bescherming ontvankelijk dient te worden verklaard.

Verzoeker vraagt in hoofdorde te worden erkend als vluchteling, in subsidiaire orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het attest BJB toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota van 14 mei 2024 neer waarin volgende (nieuwe) elementen ter kennis worden gebracht:

(1) EUAA COI Query “Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afgh

anistan_update_1_July_31_October_2022.pdf; (2) EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>; (3) EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (4) EASO, “Afghanistan Country Focus” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA, “Afghanistan Country Focus” van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf; (6) EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (7) EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (8) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf; (9) UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>; (10) COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf.

3.2. Verzoeker legt een aanvullende nota neer van 15 mei 2024 waarin volgende nieuwe elementen worden bijgebracht:

1. UNHCR, “International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan November 2022”, Intervisie Nansen, 17 november 2022, powerpoint; 2. Briefwisseling met Buitenlandse Zaken, standpunt Buitenlandse Zaken over hervatting afgifte paspoorten door de Afghaanse ambassade, attest van de Afghaanse Ambassade en briefwisseling met de DVZ; 3. Asyls, Afghanistan: “Situation of Hazaras and Westernised Returnees with Social Media Activities Asyls”, November 2023; 4. Aanbevelingsbrieven.

Daarnaast worden in de aanvullende nota volgende bronnen bijgebracht en uitvoerig besproken:

UNHCR, “International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan November 2022”, Intervisie Nansen, 17 november 2022, powerpoint; UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), “Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan (Update I)”, February 2023; DRC, “Afghanistan Conference – The Human Rights Situation after August 2021”, 30 december 2022; Freedom House, “A Needs Assessment Of Afghan Human Rights Defenders”, januari 2023; The Guardian, “Afghan supreme leader orders full implementation of Sharia law”, 14 november 2022; Brookings Institution, Afghanistan in 2023: “Taliban internal power struggles and militancy”, 3 februari 2023; Nansen Note 3-22, “Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico’s bij terugkeer”, oktober 2022; EUAA, “Afghanistan – Security Situation. Country of Origin Information Report”, augustus 2022, published 16 September 2022; “EUAA, Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022, published 16 September 2022; . OHCHR, “Afghanistan: Taliban’s targeting of women and NGOs preventing delivery of life-saving assistance is deplorable, say UN experts”, 30 december 2022; AAN, K. CLARKE, ‘Bans on women working, then and now: The dilemma’s of delivering humanitarian aid during the first and second Islamic Emirates, Afghan Analyst Network, April 2023, en SIGAR, 2023 High Risk list; EUAA, “Afghanistan. Targeting of individuals”, augustus 2022, published 16 September 2022; AMNESTY INTERNATIONAL, “The Rule of Taliban. A Year of Violence, Impunity and False Promises”, 15 augustus 2022; “United Nations Security General: The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security”, 27 February 2023; UNAMA, “Human Rights situation in Afghanistan February-April 2023”, 9 May 2023; AMA, “Corporal Punishment and the Death Penalty in Afghanistan”, May 2023; .Afghan Analyst Network, “Lashing, Beating, Stoning: UNAMA tracks corporal punishment and the death penalty in Afghanistan”, 8 mei 2023; UNAMA, HUMAN RIGHTS SITUATION IN AFGHANISTAN: MAY - JUNE 2023 UPDATE; UNAMA, TREATMENT OF DETAINEES IN AFGHANISTAN, September 2023; EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, January 2023; UN Algemene Vergadering, “Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan, Richard Bennett” 11 Oct 2023, p. 6-7; UNAMA, “Human rights situation in Afghanistan: JULY - SEPTEMBER 2023 UPDATE”, oktober 2023; .NANSEN, Nansen Note 3-23, “Effective protection against refoulement for people fleeing Afghanistan”, November 2023; EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023; .CEDOCA, “Afghanistan: migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”, 14 december 2023; UNAMA update 22 januari 2024; Asyls, “Afghanistan: Situation of Hazaras and Westernised Returnees with Social Media Activities Asyls”, November 2023, pg 42. (stuk 3); .Human Rights Watch, “A Disaster for the Foreseeable Future” Afghanistan’s Healthcare Crisis”, februari 2024.

Verder wordt in de aanvullende nota het arrest van het Hof van Justitie van 21 september 2023 in zaak C-151/22 besproken in het licht van de individuele omstandigheden van verzoeker alsook de risicofactoren eigen aan verzoeker in het licht van de EUAA “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023 en stuk vier, zijn risicoprofiel als gediscrimineerde en geviseerde etnische minderheid en de onmogelijkheid om reisdocumenten te verkrijgen en de risico’s die ermee gepaard gaan (stuk 2).

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van de feiten en omstandigheden en de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen.

De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging

behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:
“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling

5.1. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2, van de Asielprocedurerichtlijn. De formulering van artikel 40 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn) bevat geen verduidelijking van het begrip *“nieuwe elementen of bevindingen”* ter staving van een volgend verzoek.

De Raad dient rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie aan deze bepaling van het Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Küçükdeveci*, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

In zijn arrest *“LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid”* oordeelde het Hof van Justitie dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Asielprocedurerichtlijn, in een behandeling in twee stappen voorziet van volgende verzoeken, waarbij in een eerste stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in een tweede stap die ontvankelijke verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat op zijn beurt een eerste fase of voorafgaand onderzoek *“om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn voorgelegd in verband met de vraag of hij krachtens de Kwalificatierichtlijn in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet”* (HvJ, C-921/19, *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 10 juni 2021, punt 36).

Slechts indien dit daadwerkelijk het geval is wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgend verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Asielprocedurerichtlijn *“teneinde na te gaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet”* (HvJ, C-921/19, *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 10 juni 2021, punt 37). Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward.

Bij de uitlegging van de desbetreffende bepalingen van de Asielprocedurerichtlijn wijst het Hof uitdrukkelijk op overweging 36 van deze richtlijn waaruit blijkt dat de procedure voor toetsing van de ontvankelijkheid van een volgend verzoek tot doel heeft de lidstaten in staat te stellen om elk volgend verzoek dat wordt ingediend zonder nieuwe elementen of bevindingen als niet-ontvankelijk af te wijzen teneinde het beginsel van het gezag van gewijsde van een eerdere beslissing te eerbiedigen. Het onderzoek van een volgend verzoek

dient volgens het Hof dan ook beperkt te blijven tot *“de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd”* (HvJ 10 juni 2021, C-821/19, pt. 50). De uitlegging die zou inhouden dat elk volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden op de enkele grond dat het is gebaseerd op elementen of bevindingen die de verzoeker ter ondersteuning van zijn vorig verzoek had kunnen voorleggen, zou volgens het Hof verder gaan dan noodzakelijk is om de eerbieding van het beginsel van het gezag van gewijsde te waarborgen en zou afbreuk doen aan een behoorlijk en volledig onderzoek van de situatie van verzoeker (HvJ, C-18/20, 9 september 2021, punten 43 en 44).

Het Hof wijst er verder op dat de Asielprocedurerichtlijn geen enkel onderscheid maakt tussen een eerste en een volgend verzoek om internationale bescherming wat betreft de aard van de elementen of bevindingen die kunnen aantonen dat de verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. De beoordeling van de feiten en omstandigheden ter staving van een volgend verzoek moet, zoals dat het geval is voor een eerste verzoek, gebeuren overeenkomstig artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna Kwalificatierichtlijn) en dus in samenwerking met de verzoeker, met inbegrip van een document waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld of waarvan de bron niet objectief verifieerbaar is (HvJ 10 juni 2021, C-821/19, pt. 61).

Tot slot heeft het Hof van Justitie met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van de ontvankelijkheidsfase geoordeeld dat: *“62. Overigens dient in deze context in herinnering te worden gebracht dat het niet noodzakelijk is dat de lidstaat ervan overtuigd is dat het nieuwe document het volgende verzoek afdoende staft opdat de overlegging van een dergelijk document ertoe kan leiden dat overeenkomstig artikel 40, lid 3, van richtlijn 2013/32 het verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig hoofdstuk II van deze richtlijn, maar het volstaat dat dit document de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.”* (HvJ 10 juni 2021, C- 921/19, pt. 62).

5.2. Verzoeker verklaart bij de indiening van zijn huidige volgend verzoek om internationale bescherming de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het dorp Agher Khan in het district Paghman dat in de provincie Kaboel ligt. Verzoekers identiteit en Afghaanse nationaliteit en zijn regio van herkomst in Afghanistan worden niet betwist in de bestreden beslissing en zijn Tadzjiekse etnie wordt evenmin in twijfel getrokken. Ook in het kader van zij drie vorige verzoeken om internationale bescherming werden deze elementen niet betwist. Verzoekers huidige en vierde verzoek om internationale bescherming werd ingediend op 3 augustus 2021 en dus enkele dagen voor de machtsovername door de taliban midden augustus 2021.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van de verzoeker. In dit opzicht is de machtsovername door de taliban in augustus 2021 onmiskenbaar een nieuw feit. Uit de beschikbare landeninformatie bijgebracht door beide partijen blijkt dat de machtsovername door de taliban heeft geleid tot een nieuwe (machts)dynamiek, niet alleen op nationaal niveau maar ook lokaal. Verzoekers vervolgingsvrees moet dan ook worden beoordeeld vanuit deze nieuwe (machts)dynamiek. Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat waar verzoeker niet aannemelijk maakt in het verleden te zijn vervolgd door de taliban, er heden in het licht van de nieuwe situatie in Afghanistan mogelijk wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker kan worden aangenomen.

5.3. In het verzoekschrift benadrukt verzoeker dat hij ondanks de ingrijpende veranderingen in Afghanistan door de machtsovername door de taliban en de extreme interpretatie en toepassing van de sharia waarop het talibanregime is gebaseerd, niet werd gehoord door het CGVS in het kader van zijn huidige volgend verzoek. Hij argumenteert dat hij als gevolg van zijn lange verblijf sinds 2012 in België, Italië en Frankrijk een groot risico loopt minstens als verwesterd gepercipieerd te worden door de lokale gemeenschap en/of de taliban als een persoon die de sociale, morele en religieuze normen die momenteel heersen in Afghanistan in het buitenland te hebben overschreden en dat hij door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna ‘CGVS’) nog geen enkele keer is gehoord over het risico van een terugkeer naar een door de taliban gecontroleerde omgeving en evenmin over de situatie van zijn familieleden. Hij zet in het verzoekschrift en zijn aanvullende nota uiteen welke risicobepalende factoren zoals aangeduid in de EU AA *“Country Guidance Afghanistan”* van april 2022 en januari 2023 bij hem kunnen worden vastgesteld en verwijst daarbij uitvoerig naar landeninformatie over de behandeling van terugkeerders uit het westen in het verleden maar brengt in zijn aanvullende nota ook recente landenrapporten bij met betrekking tot de

mensenrechtenschendingen onder het huidige taliban regime. Verzoeker voert daarnaast in het verzoekschrift ook aan dat hij een ernstig risico op vervolging loopt omwille van zijn Tadzjiekse etnie.

5.3.1. Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip ‘politieke overtuiging’ houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3 § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en, geïnterpreteerd in het licht van artikel 11 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging zo wordt opgevat dat het zich op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ, C-280/21, *Migracijos departamentas*, 12 januari 2023, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder dit begrip vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 9 van die richtlijn. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ, C-151/22, S, *A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, 21 september 2023, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, 5 september 2012, punt 63 en HvJ C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, 4 oktober 2018, pt. 78). Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, 29 mei 2018, punt 44, en HvJ, C-25/17, *Tietosuojavaltutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, 10 juli 2018, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag *“dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald”* (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80).

Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot de vervolgingsgrond behoren tot een specifieke sociale groep in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of

morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, C-151/22, 21 september 2023, punt 45).

5.3.2. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 41 ev.).

Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of*

individuals”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1).

Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt.

Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over

de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen oproepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon

terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade.

Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en; (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, January 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door beide partijen doet niet anders besluiten.

Zoals terecht aangestipt in het verzoekschrift blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker nooit werd gehoord door de commissaris-generaal na de machtsovername door de taliban en dus op geen enkele wijze door de commissaris-generaal werd gepeild naar de wijze waarop verzoeker invulling geeft aan zijn leven hier en de mogelijke impact van zijn verblijf en activiteiten in België op verzoekers overtuigingen. Hij werd door de commissaris-generaal hierover dus tot nu toe niet gehoord in het licht van de meest beschikbare landeninformatie. Hetzelfde geldt voor zijn houding ten opzichte van het talibanregime en hun gedachtegoed en de mate waarin verzoekers activiteiten in België ertoe zouden kunnen leiden dat hij door de *de facto* overheid in Afghanistan dan wel de lokale gemeenschap als verwesterd zal worden beschouwd of als iemand die de sociale, morele of religieuze normen heeft overschreden. Uit de lezing van de verklaring volgend verzoek blijkt verder dat hem hierover geen specifieke vragen zijn gesteld (Verklaring volgend verzoek), ook

al verwees verzoeker in de Verklaring DVZ naar zijn integratie in België, zijn kennis van het Nederlands en zijn respect voor Belgische mensen (Verklaring DVZ, vraag 33).

In dit verband heeft verzoeker, gezien de devolutieve werking van het voorliggende beroep, ook de mogelijkheid om zijn huidig verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van deze wet in aanmerking komt. De verzoeker kan dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en/of via een aanvullende nota of zijn verklaringen ter terechtzitting, een mogelijkheid waarvan hij *in casu* gebruik heeft gemaakt aangezien hij in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota wijst op een aantal risicobepalende factoren die ertoe zouden kunnen leiden dat hij als verwesterd wordt gepercipieerd in geval van terugkeer en daartoe stavingstukken voorlegt.

In casu is niet betwist dat verzoeker in 2012 voor het eerst een verzoek om internationale bescherming indiende in België, in 2018 een korte periode in Frankrijk verbleef waar hij eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende dat evenwel werd afgewezen, maar daarna terugkeerde naar België waar hij sindsdien verblijft. Verzoeker verblijft dus al twaalf jaar in België en Frankrijk.

Hij licht toe in het verzoekschrift dat hij bij aankomst in België Nederlandse les voor anderstaligen volgde maar na zijn eerste asielprocedure in een precaire verblijfssituatie verbleef in België en ter terechtzitting geeft verzoeker aan dat hij momenteel bij zijn zus verblijft die in België een verblijfsvergunning heeft bekomen op basis van haar huwelijk met een persoon die destijds subsidiaire bescherming heeft gekregen maar ondertussen Belg is geworden.

Verzoeker, die geen bijstand van een tolk heeft gevraagd, licht ter terechtzitting in zeer behoorlijk Nederlands toe dat omwille van zijn precaire verblijfssituatie een veelheid aan jobs heeft gedaan waarvan hij geen bewijs kan voorleggen omdat het geen officiële tewerkstelling betrof maar op die manier moet overleven. Hij zet verder op de zitting uiteen dat hij als moslim gekant is tegen de manier waarop de taliban de koran interpreteert en de Afghaanse bevolking voorschrijft hoe zij haar geloof dient te belijden en stelt dat hij niet op die manier als moslim kan leven. Verzoekers verklaringen vormen een indicatie van een politieke en religieuze overtuiging in hoofde van verzoeker die lijkt in te gaan tegen de streng islamitische opvattingen van het huidige taliban bewind maar de zitting bij de Raad laat *in casu* niet toe de persoonlijke invulling ervan door de verzoeker en bijgevolg het risico dat hij als verwesterd zal worden gepercipieerd, voldoende te kunnen inschatten.

Daarbij dient ook rekening te worden gehouden met verzoekers regio van herkomst, *in casu* het district Paghman in de provincie Kaboel, waar volgens de door verzoeker in zijn aanvullende nota geciteerde informatie van de BAMF in juli 2023 nog publieke geselingen plaatsvonden van personen die zich schuldig hadden gemaakt aan morele misdrijven (BAMF: *Briefing Notes Summary*, 31 December 2023). Bovendien werd in de provincie Kaboel voor de periode 1 juli 2022 tot 30 september 2023 door zowel door ACLED als UCDP het hoogste aantal veiligheidsincidenten in Afghanistan geregistreerd (EUAA, *Country Focus Afghanistan*, December 2023, p. 30). Hoewel de slagkracht van ISKP, een transnationale Salafi-Jihadistische organisatie die hevig gekant is tegen alles wat westers is, recent verminderd is door gerichte acties van de taliban, blijft de groepering wel actief onder meer in Kaboel, waar het hoogste aantal incidenten waarbij deze groepering betrokken is na de machtsovername werd geregistreerd.

Bijkomend dient te worden vastgesteld dat met betrekking tot het gegeven dat verzoeker tot de Tadzjiekse minderheid in Afghanistan behoort, hierboven reeds vastgesteld dat dit niet wordt betwist, net zoals dat in het kader van zijn drie voorgaande verzoeken om internationale bescherming het geval was. De eventuele risico's op mensenrechtenschendingen in het geval van terugkeer van verzoeker verbonden aan zijn Tadzjiekse origine werden tot op heden, met inbegrip van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming nooit beoordeeld door de commissaris-generaal. In de EU AA *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 worden personen die behoren tot de Tadzjiekse minderheid als een risicoprofiel omschreven. Hierin wordt verder uiteengezet dat de taliban etnische Tadzjiken, in het bijzonder zij die van Pansjir afkomstig zijn beschouwen als potentiële aanhangers van het NRF en dat burgers zijn gedood in Pansjir en aangrenzende gebieden in Baghlan en Takhar maar ook dat er een hogere dreiging werd gepercipieerd ten aanzien van Panshiris in Kaboel, waarbij dient te worden opgemerkt dat Tadzjiken door de taliban bij wijze van belediging Panshiris of Andarabis worden genoemd (EU AA, *Country Focus Afghanistan*, December 2023, p. 67). Verzoeker is niet afkomstig van de provincie Panshir, maar uit de door verzoeker in zijn aanvullende nota geciteerde rapport van de Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan van 11 oktober 2023 blijkt dat etnische minderheden die door hem zijn gecontacteerd, stellen dat hun situatie voortdurend is verslechterd sinds de machtsovername door de taliban en dat recentelijk ook Tadzjiekse gemeenschappen net zoals religieuze minderheden geconfronteerd worden met marginalisering, vooroordeel en discriminatie (UN General Assembly, *Report of the Special Rapporteur on the situation of human rights in Afghanistan*, Richard Bennett, 11 October 2023, p. 6-7). De beschikbare landeninformatie is niet eenduidig inzake de risico's voor personen van Tadzjiekse origine die niet afkomstig zijn uit de provincie Panshir en is het ook niet duidelijk in welke mate de Tadzjiekse origine van een persoon

als dusdanig heden in de provincie Kabul de negatieve aandacht van de taliban zou kunnen trekken. Wel bleken Tadzjiek in de maanden na de machtsovername vaak slachtoffer te zijn van mensenrechtenschendingen door de taliban (EU AA, *Country Focus Afghanistan*, December 2023, p. 67).

Zoals reeds aangehaald werd verzoeker nooit door het CGVS gehoord na de machtsovername door de taliban met betrekking tot de invulling van zijn leven en activiteiten hier in België en Frankrijk en het eventuele risico voor verzoeker om in geval van terugkeer als verwesterd te worden beschouwd of als een persoon die de morele, religieuze en sociale normen in het buitenland heeft overschreden wordt in de bestreden beslissing zelfs niet beoordeeld. Dat verzoeker een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou hebben ingediend, betekent niet dat de commissaris-generaal er niet toe gehouden zou zijn om een volledig en nauwkeurig onderzoek te doen van alle nieuwe elementen en aan de orde zijnde feiten in het licht van de beschikbare landeninformatie en de risicoprofielen die daaruit naar voren komen bij de behandeling van het huidige volgend verzoek. In zoverre in de aanvullende nota van de commissaris-generaal wordt verwezen naar de risicobepalende omstandigheden waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van een toegeschreven verwestering en wordt gesteld dat verzoeker *in concreto* aannemelijk dient te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming, blijkt hieruit niet dat rekening werd gehouden met de door verzoeker in verzoekschrift aangehaalde elementen en blijkt uit het voorgaande dat verzoeker wel degelijk heeft gewezen op een aantal elementen die hem eigen zijn en als risicobepalende omstandigheden zouden kunnen gelden.

De Raad stelt vast dat, op basis van de elementen die door verzoeker werden aangereikt, voor hem een aantal risicobepalende factoren lijken te bestaan, waarvan moet worden nagegaan of zij, cumulatief beschouwd voldoende zijn om te besluiten dat voor verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen onder meer omwille van (toegeschreven) verwestering of religieuze, morele of sociale normoverschrijding in het buitenland, samen gezien met het eventuele risicoprofiel ontleend aan zijn niet betwiste etnie in zijn regio van herkomst. In het licht hiervan is het aangewezen verzoeker omstandig te horen omtrent de omstandigheden en invulling van zijn leven tijdens zijn verblijf in België, elementen van (toegeschreven) verwestering, waarvan hij reeds een begin van bewijs levert in zijn aanvullende nota en ter terechtzitting, en de eventuele impact van dit alles op een terugkeer naar Afghanistan in het kader van de voormelde actuele objectieve landeninformatie, en de daarin geschetste risicoprofielen.

Een verder onderzoek naar verzoekers profiel en de mogelijke risico's voor verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de bovenstaande elementen eigen aan zijn zaak, dringt zich op. Het gebrek hieraan verhindert de Raad om deze beoordeling alsnog zelf grondig te kunnen maken. Daarbij moet rekening worden gehouden met het repressieve beleid van de taliban, dat is gestoeld op een extreme versie van de sharia maar ook is beïnvloed door lokale tradities en tribale codes waarbij het rechtskader onduidelijk blijft en met de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde informatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die reeds hoger werd besproken en waaruit eveneens blijkt dat de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de door verzoeker voorgelegde nieuwe elementen met betrekking tot zijn persoonlijke omstandigheden voldoen aan beide door het Hof van Justitie gedefinieerde ontvankelijkheidsvoorwaarden zodat het volgende verzoek verder ten gronde moet worden behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Asielprocedurerichtlijn, waarvan artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt.

Bijgevolg past het de bestreden beslissing te vernietigen in toepassing van artikel 39/2 § 1, 3° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 augustus 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET